

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

PALMA: P. A. Maura, 18

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DIJOUS SI TÈ BUF A SES CANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

En Joan Capó continua la seva obra
per la pàtria i per la cultura.

Copiam de «La Veu de Catalunya»:

Altra vegada he tingut ocasió de parlar, en les columnes de LA VEU, d'En Joan Capó i de la seva tasca patriòtica i cultural.

Col·locat En Capó pel seu càrrec (és inspector de primera ensenyança) a un punt de manifesta transcendència, ja que els mestres han de recollir les seves lliçons per després donar-les a les futures gents; pels seus treballs, pel seu entusiasme per l'ensenyament, per la seva moderna i eficient manera de fer les coses i, sobre tot, pel seu patriotisme ha aconseguit que merecidament es fixessin amb ell tots aquells que estimen la nostra Mallorca i el seu renovellament.

Alguns contratemps, fills de la enveja i de la incomprensió, no han estat prou per tombar l'ànima forta d'En Capó, que ha anat seguint la seva tasca, en la qual no li ha faltat ni li ha de faltar un moment la cordialitat i l'ajuda dels mallorquins de bona voluntat.

La darrera obra d'En Joan Capó és l'organització d'un curset de perfeccionament per a mestres públics, per al qual curset ha aconseguit l'ajuda financiera de l'Estat.

L'ha mogut a organitzar-lo l'èxit que va tenir el curset que ell mateix, amb els seus propis mitjans i els dels mestres, va celebrar i que fou de bells i profitosos resultats.

Conscient de la importància excepcional de l'escola i de la necessitat de conduir l'esperit del nin per camins que facin d'ell un bon ciutadà, En Joan Capó reuneix els mestres més estudiosos de Mallorca i, durant quinze dies, amb les seves explicacions orienta la futura idealitat de les escoles, i amb les conferències dels professors convidats a donar-ne en el curset, augmenta notablement la cultura dels mestres.

A Sineu, la vila que guarda fermosos records de la dinastia mallorquina, i que té un batlle amant per igual del seu poble i de la cultura, va celebrar-se la sessió d'apertura del Curset.

La majoria de lliçons d'aquest es donaran en el bell recó de Lluch, amagat dins les muntanyes de Mallorca, «el recó de la llar». Allà, dins la calma de la boscúria, en

l'apacible tranquil·litat del Monestir, i cobejats per la «Moreneta», els mestres aniran obrint llur intel·ligència i llur cor a nous i fecunds horitzons.

La clausura es farà a Felanitx, on es donarà, abans d'acabar el curs, unes lliçons d'Agricultura.

Una vegada més s'ha demostrat, amb ocasió d'aquest Curset, el que ja hem tingut motiu de dir altres vegades: Que a Mallorca tot el que té una valor positiva, i d'una manera particular en el camp de la cultura, forma dins les files del patriotisme veritable, es digni nacionalisme, mallorquinisme o catalanisme, que tot té un denominador comú: regionalisme, amor a les coses nostres.

Qui hagi assistit a qualsevol de les sessions del curset i conegui els mestres mallorquins, ben aviat sabrà com és cert que la immensa majoria dels que van al Curset són uns bons patriotes.

Quant a l'organitzador, no cal parlar-ne: la seva obra continuada és una prova patent.

I quant als elements que han de donar conferències i lliçons, solament direm que són 15 i entre ells hi ha els següents:

En Guillem Colom, poeta mallorquí i mallorquinísim.

En Guillem Fortesa, arquitecte, president del Centre Regionalista d'aquesta Ciutat.

En Josep Rosselló, poeta premiat en els Jocs Florals celebrats fa alguns anys a Mallorca.

En Llorenç Riber, Mestre en Gai Saber, del qual l'encomi està fet anomenant-lo.

En Santiago Pi'l Sunyer, germà de l'il·lustre doctor don August, també doctor en Medicina i germà, no sols corporal sinó també espiritual, d'aquell.

N'ignaci F. Rei, odontòleg, la patriòtica tasca del qual en tots els ordres és ben coneguda.

En Ramón Morey del qual podríem dir que és la representació a Mallorca del Mestre Llongueras, i que és secretari de la Comissió Delegada de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

En Bartomeu Darder, doctor en Ciències Naturals, notable geòleg, membre estranger de la «Société Ecologique de France», en la vacant de Mossèn Almera, fervent i entusiasta dels ideals nostres.

Alguns dels altres que no citem, tenim la pressumpció que podrien anar en aquesta relació, però basten els apuntats per a de-

mostrar ço que hem dit abans: que a Mallorca, cultura valor espiritual i regionalisme va tot plegat i que d'aquesta manera és com s'inicia la conquesta de Mallorca pels propis mallorquins.

Solament ens resta felicitar a En Joan Capó per la seva brillant tasca pedagògica i patriòtica i desitjar que el Curset tingui l'èxit merescut i no sigui el darrer per a bé de Mallorca.

R.

10-8-19

LA MARE DE DEU DE AGOST

Dins el temple jau, sagrada,
la Mare de Deu d'estiu;
transparenta i afilada,
sa faç d'ivori somriu.

Les blanques mans té creuades
sobre el pit, serenament,
i les omplen de besades
els feels, devotament.

Una catifa festívola,
on cau l'or d'un raig de sol,
florejada i senyorívola,
endomassa el vell trespol.

I damunt l'encatifada,
per angelons aguantat,
sobre una ampla escalonada
s'alça el llit, alt i daurat.

Amb mística gelosia,
esponerosos i humils,
vel·len el còs de Maria
quatre bellveures gentils,

qui s'han fet dins Santa Clara,
vora el pou del vell convent,
ben regats, ara i suara,
per les monges, tendrament.

Entrenint el cortinatge,
pel portal, quan vé l'embat,
entra un fresquívol oratge
d'olor de mar embaumat;

qui aprima i torç la flamada
dels ciris llagrimejants
i acarona l'enramada
dels bellveures adorants.

Amb les casulles de festa
diuen la missa major.
Es una missa xalesta,
plena d'encens i esplendor;

perque avui, jorn de l'Assumpta,
el gran dia de l'estiu,
al Cel la Verge se'n munta
damunt un núvol joliu.

JOAN RAMIS D'AIREFLOR.

PER INFANTS... I GRANS

LA MARE

(Traducció)

Una pobre dona seia afligidíssima ran del brès del seu filló qui se moria. La criatura, pàl·lida i demacrada tenia els ulls clucs, i respirava tan fadigosament, que adesiara sos alens semblaven gemecs; però encara feia més llàstima aquella mare desventurada qui vel·lava a son costat farrida de dolor.

Cop en sec tocaren a la porta, i entrà un pobre homo molt vellet, aboçat amb una manta de traginer.

Era a l'hivern. De fora tot estava cubert de neu i de glaç, i el vent tallava com un rasor de barber.

El vell tremolava tot enredat de fret. El nin s'era condormit, i sa mare aprofità aquella calma per posar un cassoli an el foc. L'homo començà a engronsar el mallet, i sa mare tornà a assegurar-se ran d'ell, i després de contemplar amorosida el fruit de son amor, agafà una de les mans del visitant, tot dient:

—Ai! Deu nostre Senyor el me pren!

El vell (qui era la Mort) mogué el cap d'una manera extranya, amb aire de dupte. La mare acalà el front, i de sos ulls brollaren fils de llàgrimes. Se sentí com ajupida per un gran pes sobre 'l cervell, i acabada per tres dies de vel·la sense aclucar els ulls, pegà un becada llaugera i curta, qui sols no durà un minut; i se tornà desvel·lar tota esporuguida, amb tremolor de fret.

—Que es això—exclamà escampant en torn seu la vista estorada.

El bres era buit, i el vell havia descomparat robant-li el seu amor.

La mare sortí corrents de sa pobre casa, cridant el seu filllet com una orada, i trobà una dona vestida de dol qui seia sobre la catifa de neu qui ho cubria tot.

—La mort es entrada a ca teva—li digué

—L'he vista sortir corrents, i se'n duia el teu nin en sos braços. Fa més via que'l vent, i lo que roba no ho restitueix mai.

—Per on va? Cap a on ha pres? Digau-m'ho, per amor de Deu!—suplicava la pobre mare.

Jo sé quin camí segueix—respongué l'endolada—però no'l te mostraré si primer no me cantes les cançons que cantaves an el teu filllet. Son molt belles i tu tens una veu molt armoniosa. Jo som la Nit, i ben moltes de vegades les te sentia cantar desfeta en llàgrimes.

—Totes, totes les vos cantaré, però després. Ara no m'entretengueu, car vull trobar el meu fill.

La Nit romangué callada. I la mare tota frissosa començà a cantar; però en son cant hi havia més llàgrimes que paraules.

A la fi digué la Nit:

—Pren cap a la dreta per dins el pinar obscur. Per allà fugí la Mort amb el fill.

La mare s'aficà dins el pinar sempre corrents, i al cap d'una estona el camí s'esbrecava en dos, i s'aturà tota perplexa, sense sabre quina direcció havia de prendre. Su devant ella hi havia un batzer ple de pües, sense fulles ni flors, i de ses branques en penjaven degotisos de neu congelada.

—No has vist la Mort qui s'en duia el meu fill?—li preguntà la mare.

—Sí;—respongué el batzer—però no te vull mostrar el camí si no m'acaricies a ton pit; per que estic gelat.

La mare abraçà el batzer i l'estrangué sobre son cor; i mentres de son pit escarrinxat per les espines, en brollava sanc, les branques rònegues se vestien de fulles fresques i de poncelles galanes, en plena nit d'hivern. Quina calor tan febrils cova en en el pit de una mare plena d'angoixa!

I el batzer li mostrà el camí per on havia d'anar. Camina caminaràs, arriba a la vorera d'un llac immens, a on no hi havia ni una sola barca per passar-lo. No estava congelat abastament per poder-hi caminar, i era massa fondo per poder-lo passar a gual. I no hi havia més remei que atravesar-lo per trobar el seu filllet. En el deliri de son amor, la pobre mare s'acalà per beure-se tota l'aigua. Era imposible; ella ho sabia, però pensà en Deu, i n'esperava un miracle.

—No ets poderosa d'aixugarme!—Digué el llac.—Sossega't i entenguent-mos amistosament. Mira: jo pas gran pler contemplant perles precioses en el fons de les meues aigües, i els teus ulls tenen una lluentor mes fina i més suau que les perles més riques que posseiesc. Si les te vols treure a força de plors, te meneré a la gran estufa que hi ha a l'altra vorera. Allà hi habita la Mort qui cultiva arbres i flors que guarda dins l'estufa. Cada flor i cada arbre es la vida d'una criatura humana.

—O Deu meu! I que no seria capaç de fer jo per redimir mon fill!—digué la mare.

I a pesar de lo molt que ja havia plorat, tornà a plorar amb amargor i desconort tan

gran, que sos ulls se desferraren de ses conques i caigueren al fons del llac, i tan bon punt tocaren l'aigua, se convertiren en dues perles com ja mai n'ha tengudes cap reina de mon.

I llavors el llac inflant-se graciosament en arc per recullir la mare, amb un moviment d'ondulació la deposità a l'altra vorera, a on hi havia un edifici marevellós de més de una llegüa d'extensió. De lluny no sabian si allò era una construcció artíficia o una montanya amb coves i jardins; però la pobre mare, com que havia donats els seus ulls, no veia res.

—Ai, mesquina!—cridà desesperada.—Com he de coneixer jo la Mort qui me robà el meu fill, si no hi veig?

—La Mort encara no es arribada—digué, contestant a son clam, una velleta qui anava d'un cap a l'altre mirant l'estufa i cuidant les plantes. I afegí:—Com pot esser que sies arribada aquí? Qui t'ha mostrat el camí?

—Deu nostre Senyor m'ha auxiliada, per que es misericordiós. Compatiu-vos de mi, i digau-me a on es el meu fill.

—Jo no'l conec i tu ets cega—digué la vella—Aqui hi ha moltes plantes i flors qui moriran anit. Has de sabre que tota humana criatura té un arbre o una flor dins aquesta estufa qui representa la seva vida, i que moren quant moren aquelles. A la vista son plantes com les altres; però en tocar-les se sent batagar un cor. Para-hi esment, i així per ventura reconeixeràs els batecs del cor de ton fill. Que me donaràs per que t'he mostrat lo que has de fer?

—Jo no tenc res que donar-vos—digué la pobre mare;—però aniré fins a la fi del mon a cercar lo que voldreu.

Fora d'aquí no he de menester res—respongué la vella—Dona'm els teus cabells negres qui son tan bells; barata-los-me amb los meus!

—No volem res més que això? Ve-los-taquí.—I s'arrabassà la seva magnífica cabellera, ergull de sa juvenesa, i en canvi rebé els cabells curts i grisos de la vella.

Aquesta llavors la menà a la gran estufa, on hi creixia una marevellosa vegetació, tot esponera. Allà sota campanes de vidre, hi havia jassemins devora peonies inflades i opulentes; plantes d'aigüa; unes riques saba, altres mig mosties amb les rels llardgues plenes de cucs; més lluny palmeres sobergues i plàtanes pomposes; a part i a lloc tocat del sol juavert, romaní, senyoriada, esprigol i altres plantes humils qui simbolisaven l'utilitat d'altres tantes vides.

La vella volia explicar tots aquells misteris a la pobre mare; però aquesta, tota freturosa, li suplicà que le menàs al lloc on hi havia les plantes més tendres; les palpà d'en una en una cercant amorosament el batec de llurs cors, i al cap de moltes provetures i reconeixaments trobà el cor del seu filllet adorat.

—Es ell!—exclamà estrenyent en mà tremolosa una petita rosa de çafrà qui semblava mostia,

—No la toquis, per amor de Deu!—digué

la veïa.—Romàn aquí, i en venir la Mort, qui ja no's torbarà gaire, vedrà arrabassar aqueixa planta; i si no l'escolta, amenaça-la d'arrebassar totes les flors que trobaràs. La Mort tindrà por, per que ha de donar compte de totes a Deu, i sense'l seu consentiment i voler, no'n pot arrancar ni una.

Amb això se sentí una fredor de gel, i la mare endevinà que aquell alè glaçat anunciava la proximitat de la Mort. Era ella en efecte.

Com ets arribada aquí?—preguntà—Qui t'ha mostrat el camí? Amb-e quin poder se cret m'has presa ventatja?

Som mare—respongué la mesquineta.

I la Mort allargà sa mà descarnada a la floreta de çafrà. Però la mare la protegia amorosament, procurant no malmanar ni una sola de ses fulles. Lavors la Mort pegà un buf sobre les mans maternals fent-les caure esmortides. L'alè de la Mort era més fret que'l vent gelat de l'hivern.

—No tens força per vèncer-me—cridà la Mort.

—Però Deu té més poder que tu—respongué la mare.

—Es veritat; però no faig res més que complir ses ordres. Jo som el seu jardiner. Totes aquestes plantes, arbres i arbrissons, jo les trasplant an el gran jardí del paradís tot duna que se mostien.

—Misericòrdia! Compassió!—singlotà la mare.—No me robeu el meu fill ara que acab de trobar-lo.

La Mort la mirava impassible, i allavors, aquella mare atribulada, agafant amb furia selvatge dues altres flors delicades, digué a la Mort:

—Ai sí! Me desprecies! I doncs bé; arrabassaré no sols aqueixes dues flors, sino totes les que hi ha aquí.

—No les rebassis, no les matis!—cridà la Mort.—Te tens per desgraciada per que has perdut el teu fill, i vols xapar el cor d'una altra mare?

—Un'altra mare!—repetí la pobre dona afluijant les flors.

—Jès, vetaquí's teus ulls—replicà la Mort—lluïen tan suaus que les vaig recullir del fons de l'aigua. No sabia que fossen teus. Pose-los-te dins tes conques buides i mira al fons d'aqueix pou. Mira ara lo que hauries destruït si haguesses arrancades aqueixes flors.

Obeï la desventurada; i va veure passar davant sa vista primer imatges de felicitat i d'alegria, quadros riallers i delitosos; i després escenes terribles de miseria, de desolació i d'amargura.

—En lo que veig—digué la mare afligida—no sé afinar quina era la sort que Deu tenia reservada al meu fill.

—Jo no t'ho puc dir—respongué la Mort—; però en lo que has vist hi havia lo que li havia de succeir en el mon.

Lavors la mare com enfollida i convulsa caigué de genollons, exclamant:

—Digau-m'ho; digau-m'ho per lo que més estimau. Era la dissort lo que l'esperava? Parlau. No responeu? Ai! En aqueix dubte d'uis-lo-vos-ne; que jo no'l veja su-

frir. Fillet volgut! L'estim més que la meua vida. Les penes, les angoixes, sien per mi sola; d'uis-lo-vos-ne an el reïne del cel. Oblidau les meves llàgrimes, oblidau les meves súplices; oblidau tot quant he fet i tot quant he dit.

—No te comprenc—respongué la Mort—Vols que te torni el teu fill o que'l me'n porti a la regió de llum?

Lavors la mare alucinada, folla, amb aire de súplica exaltada, mirant el cel, exclamà:

—Senyor: No m'escolteu si en el fons de mon cor reclam contra la vostra voluntat que sempre es justa. No m'escolteu, Deu meu!

Tombà el cap sobre son pit i la Mort arrancà la flor de çafrà per transplantar-la en el verger de la Gloria.

G. J.

L'IGUALDAT

El primer propagandista que, sollicit, inculcà les idees avançades (per ell) a l'Humanitat, fugint-li els punys, al trobar-se a lo mes interessant

de la seva gran perora, amb veu alta així exclamà:

«A baix la vil burgesia que amb tirana iniquitat an el proletari xupa despòticament la sang.»

«L'home té dret a la vida sens ésser esclavissat, com l'aucell que volatetja lliure pel bosc com li plau.»

I l'inexpert auditori, atret per l'habilitat

d'el orador, amb fè cega i amb entusiasme gran

fundà una especi de lliga sense tò ni sò, pensant

poder conseguir quant antes

entre els homos l'igualdat.

Però; ai sorpresa! apenes a llum sortí el seu treball

un problema irresoluble l'obra los desbaratà.

A una mitat dels membres que aspiraven l'igualdat,

d'inesperades riqueses la fortuna los donà.

I l'altre desheredada mitat exigí als companys,

dels seus bens hereditaris la reparació total.

Els rics, devant lo difícil del problema social,

se giraren adversaris

tots per unanimitat.

I els hereus de la miseria des d'aquest tan gros fracàs, del seu ideal encara el triümf no han lograt.

Miquel Carbonell.

EN LITO

XIII

ESTIU EIG

Amb la calor, en Lito s'es fet fonadiç.

El dia de St. Cristófol, el meu sant, e vaig tenir a dir a les acaballes, l'home se recordà que estava convidat a dinar a ca un cosí seu, qui també feia festa, i casi sense despedir-se, fugí tot aviat. De llavors encà no l'havia vist pus, fins que dilluns passat devers la una i mitja, el vaig trobar devora la llonja, regallinant com un terròs de gel i carregat com un bastaix.

Li vaig demanar de noves i just me digué que estiu ejava a St. Agustí, devora Ca's Català, baix de na Burguesa. Passà un tramvia, i l'home me deixà en porret aficant-s'hi a dins, diguent-me:

—Vina a veure'm. Demà t'esper,

I el tramvia partí.

L'endana hi vaig anar. Fins a Porto-pi en tramvia; de Porto-pi allà a peu, just mitja hora de camí, per una carretera encatificada de pols blanca i fina amb un sol qui fou i una esclator de llum qui enlluerna i castiga la vista. Una delitança.

Així com Deu volgué vaig arribar, i després de las primeres efusions, rallàvem com a persones, i en Lito me revelà el seu modo de pensar.

Ara ja fa cursí anar a passejar p'el Born i p'el Moll, i una persona bien no hi pot anar. Però no anant a passejar, la vida a Ciutat es insoportable en l'estiu, i la gent fina se'n ha d'anar a fora a estiu ejar. Per això ell, va fer la trossella i se'n vengué aquí, al peu de la serra i ran de mar a una casa blanca amb persianes verdes, voltada d'arbres i flors.

Aquí la vida es delitosa. Un homo s'aixeca a les onze, va a prendre un bany, dina s'entrelén fins hora-baixa, torna a prendre un bany i llavors comença... el dia, vull dir la nit. Cada vespre hi ha vetllades on s'hi reuneixen els estiu ejaus, i a on cada ú llueix les seves qualitats i habilitats personals.

Aquell dia vaig tenir la sort d'assistir a una d'aqueixes vetllades.

En Lito qui es un poc poeta (just un poc) va declamar una llarga poesia que havia composta el meteix dia, abans de jo arribar, prenent un bany de sol, qui son molt higièncics.

L'home prengué aires d'artista i començà. Ho feia tan bé que a mitjan lloc l'auditori ja dormia. Declamava amb veu melosa i gesticulacions nobles qui entendrien. O, i que ho feia de bé! Llástima d'aquell auditori de persones prosàiques, qui no tenien força de voluntat abastament, i que's deixaven vèncer de la son. Si no fos estat això, creïc, que se

serien emocionals fonament. Però en Lito, prè de l'inspiració no s'adonava d'aqueix petit detall i anava seguint fins que an el final pegà un gran crit (la composició el demanava) qui feu desvetllà. l'auditori endormissat, i tothom, disimulant aquella flaquesa, rompé en aplaudiments frenètics. L'autor en romanqué tot content, i mig-reia de satisfacció.

Després vengué una mica de cant. Una senyoreta qui abans de l'estiuig era blanca de tot, i ara es bruna, bruna, com una *mulara* d'ofici (gracies an els banys de sol i... a una botella de *pintu a de oro*—tintura d'iodo) se posà a cantar *admirablement* el «Soldado de Napoles» Se'n desfe molt bé, encara que ho hagués pogut fer millor. Però en aquestes reunions, un no pot ésser molt exigent, i manco amb una senyoreta qui no mes va fer dos galls; porque, la veritat, a l'hora, dos galls més o manco, no se coneix... son bons de mantenir.

També hi hagué mica de ball, i mica de mermuleig i mica de galanteria entre l'element més jove... i mica d'avorriment per part meva.

L'endemà, per no haver-me'n d'anar tot sol, en Lito me volgué acompanyar a Ciutat; i totes les families estiuejants li feren encàrrecs.

—Mirí:—i digué una senyora—ja que va a Ciutat, si no li ha d'ésser molestia, podria passar per ca'n Llofrú, i me duria tres unces de café.

—Amb molt de gust—Respongué en Lito amb tota la seva amabilitat.

Una senyoreta li comenà una botella d'essència d'una perfumaria; un senyor li pregà si duqués una caps de pastilles de tos... i plogueren els encàrrecs que en Lito tot complacent admetia i casi agrafia, com si fos el recader d'una agencia.

A Ciutat, vaig acompanyar en Lito tot el mati a complir encàrrecs, i a mig dia el vaig acompanyar en el tramvia fins a Sta. Catalina. Li feren pagar dos billets per que duia massa trastos.

Després el me vaig imaginar, camí de Ca's Català, carregat com un bastaix, regalimant com un ferròs de gel, baix del sol ardent del mig dia caminant sobre la catifa de pols blanca i fina. I el veia arribar tot suat i brut, qui depressa depressa repartia els encàrrecs a la servitut, per guanyar temps i arribar més prest a ca seva, i equivocant-se en la repartició, per sufrir l'hora baixa amables repriminacions.

Es delitós un estiuig!

Per ara no esper en Lito fins a l'entrada de l'hivern. Tendré res més que contar-vos d'el?

Deu ho sab.

V. DE CAMPFLORIT.

Equivalencies

REDUCCIÓ de quilos a arroves i unses, a 0'20.

REDUCCIÓ de quilos a lliures i milèsimes a 0'30.

Se venen a l'Imprenta de l'Ignorancia. Inca.

PERIODICS COMESTIBLES

Segurament, l'il·lustre Parmentier no pogué pensar jamai que la patata servis per altre cosa que per a l'alimentació. I no obstant la indústria moderna ha trobat al modest tubércol infinidad de aplicacions.

Ara llegim que una fàbrica de paper de la Haya produeix excel·lent paper continuu, amb fusta i peladures de patata.

El producte té magnífica apariència i es en extrem lleuger. Sobre aquestes ventatjes ofereix la que, en cas de necessitat, per exemple si a un li apreta la gana, menjarse el periòdic després de haver-lo llegit.

Ara ens explicam aquella dita popular que quan un és vergonyós de menjar una cosa que li ofereixen, se li diu: «No facis paperines». Es veu que hi ha el sentit implícit que es podria expressar, pensant que el paper és aliment: «Vaja, homo! menja paperines».

MANIES CELEBRES

Sempre els grans homos han estat grans maniàtics.

Diuen que el rei bíblic Nabucodonossor, amb tot i la opulència de la seva cort, no sufria de cap manera el dolç xiuxiueix de les paelles de la real cuina, puís ell el rebia com una veu de reprensió inaguantable. No cal dir els amoinaments dels cuiners nabucodonossorials el dia que havien de servir al rei peix fregit. Sort que tenien un hotel casi veinat que els el fregien baratet.

El Califà Abderraman patia una obsessió tan ridícul com aquesta. En tota la seva vida no volgué dur sabates de cap menera. Tenia la mania de dir que el cobrir-se els peus amb sabates fetes de pells d'animal era una solemne bestiesa. Per això no duqué sinó esperdenyes i encare sense vetes, perquè deia que ell no es deixava lligar per res. D'aquí venen els xarracots que els moros porten.

COLLIT «IN FRAGRANT!»

Una mare havia comprat cireres per repartir-les entre els seus fills, a l'arribar a casa les va posar sobre un fruiter. Vicentet, el nin petit, mai n'avia menjades, i, aprofitant la primera ocasió en que el varen deixar tot sol, se'n va pendre una.

La mare al adonar-se que n'hi faltava una, ho diu al pare, el qual, fortament disgustat, cridà tots els seus fills i els digué: Hi ha algun de vosaltres que se hagi menjat una cirera?—No, digueren tots.—Ai, gracies a Deu! digué el pare. Us ho deia per que si algún se l'hagués menjada amb el pinyol i tot, moriria abans de 24 hores.— Ail respongué el petit tot espantat, me sembla que el pinyol l'he firat a daltabaix de la finestra.

TRENCA-CLOSQUES

TARGETA

E. TIMCIS

Compondre amb les lletres d'aquesta targeta el nom d'un drama català.

Emili Berges.

LOGOGRIF NUMERIC

1 2 3 4 5 6	Nom d'home
1 2 3 4 5	Capital
3 5 6 5	Bestia
6 3 2	Riu d'Espanya
3 2	Nota musical
1	Lletra

Francesc Costa.

SEMBLANCES

¿En que s'assembla un cabo d'infanteria amb una gerra de llauna?

Janet Vidal.

GEROGLIFIC

XX X XX,

TIFUS
A G A

A: Gust i Net.

(Solucions an el número qui ve, si som vius)

Solucions an el número passat:

- A la targeta: *Enric Prat de la Riba.*
- Al geroglífic: *Tens deu.*
- A la pregunta: *La Santa Creu.*
- A la xarada: *Capella.*

Flors de Mallorca

Antologia de poetes Mallorquins, per llegir i recitar els alumnes de les nostres escoles. No manco interesant resulta per les persones majors qui vulguen fluir de la literatura mallorquina.

Se troba en les llibreries escolars a 90 cèntims exemplar. Depòsit: a l'Imprenta de L'IGNORANCIA.

Tip. Durán.—Inca